

M.J. Arlidge

Băiatul pierdut

Traducere din engleză de Ciprian Șiulea

Respect pentru oameni și cărți

Editori:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Laurențiu Dulman

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Foto copertă Guliver/Getty images/ © Victor Del Pino / EyeEm

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Carusel Multimedia

Corecțură:
Cristina Niță
Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARLIDGE, M.J.

Băiatul pierdut / M.J. Arlide ; trad. din engleză de Ciprian Șiulea. -

București : Editura Trei, 2019

ISBN 978-606-40-0579-3

I. Șiulea, Ciprian (trad.)
821.111

Titlul original: Little Boy Blue
Autor: M.J. Arlide

Copyright © M. J. Arlide, 2016

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London

The author has asserted his moral rights.

All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezența ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0579-3

Arăta ca un înger căzut. Trupul lui musculos și gol, cu excepția unei perechi de aripi argintii, era suspendat în aer și se rotea într-o parte și-n alta pe lanțul gros cu care era legat de tavan. Degetele lui bâjbâiau în jos, întinzându-se după cheia care i-ar fi adus eliberarea, dar care rămânea chinuitor de inaccesibilă. Bărbatul era la mila celei care îl legase și care acum îi dădea ocol, întrebându-se unde să aplice următoarea lovitură. În piept? În organele genitale? La tălpi?

Se strânsese o mulțime de privitori, dar el nu rămăsesese. Îl plăcisea spectacolul — îl mai văzuse de nenumărate ori — și plecase rapid, sperând să găsească altceva care să-l amuze. Venea întotdeauna la Balul Anual — era atracția principală a calendarului sadomaso de pe Coasta de Sud —, dar bănuia că anul acesta avea să fie ultima oară. Nu doar că dădea peste foști iubiți pe care ar fi preferat să-i evite, însă comunitatea devenise atât de familiară. Ceea ce cândva păruse scandalos și încântător acum părea sec și artificial. Aceiași oameni făceau aceleași lucruri vechi, scăldându-se în atenția lui.

Sau poate că nu avea dispoziția necesară în seara asta. De când se despărțise de David, căzuse într-o depresie profundă și nimic nu părea să-i mai facă placere. Venise

aici mai degrabă sperând decât așteptându-se la ceva și deja simțea cum dezamăgirea și scârba de sine încep să-l copleșească. Toți ceilalți păreau să se distreze — și cu siguranță nu lipseau ofertele din partea celorlalți petrecăreți —, aşadar ce nu era în regulă cu el? De ce era incapabil să accepte faptul că era singur?

Își croi drum către bar și comandă un Jameson mare. În timp ce barmanul îl servea, mătură scena cu privirea. Bărbați, femei și alții care erau undeva între se dădeau în spectacol pe ringurile și podiumurile de dans — o masă fremătătoare de oameni, înghesuită între pereții jerpeliți ai subsolului clubului. Era noaptea lor și toți își purtau cele mai frumoase haine de duminică — dominatori cu țepi de cauciuc, virgine cu lacăt, „târfe transformate în lebede” și, bineînțeles, obligatoriu masochist în lanț. Toți se străduiau prea tare.

Se întoarse dezgustat spre bar și îl văzu. Părea un punct fix, încadrat de mulțimile frenetice — o imagine a nemîscării absolute în mijlocul haosului, urmărindu-i calm pe petrecăreții din fața lui. Era oare un „el”? Greu de spus. Masca de piele întunecată acoperea totul în afară de ochi, iar costumul asortat lăsa să se vadă doar o siluetă zveltă și androgină. Bărbatul își plimbă ochii peste trupul ascuns, căutând indicii, și își dădu seama dintr-o dată că obiectul atenției lui se uită întă la el. Se întoarse stârnești. Însă peste câteva secunde curiozitatea se dovedi mai puternică și îi aruncă încă o privire.

Celălalt continua să-l privească fix. De data asta, nu se mai întoarse. Rămaseră cu ochii atintiți unul asupra celuilalt timp de cel puțin zece secunde, după care silueta se întoarse brusc și plecă, îndreptându-se spre zonele mai întunecoase și mai discrete ale clubului.

De data asta nu mai ezită. Se luă după el pe lângă bar, pe lângă ringul de dans și îngerul înlanțuit, spre încăperile din spate — foarte solicitate în seara aceea ca spații private pentru aventuri scurte și febrile. Simțea cum însuflătirea îi sporește pe măsură ce iuțea pasul, iar ochii lui studiau contururile persoanei din fața sa. I se părea lui sau forma trupului avea ceva familiar? Era cineva pe care îl cunoștea, cineva cu care se întâlnise în timpul muncii sau distracției? Sau era cineva complet necunoscut, care îl alesese pe el ca să-i acorde o atenție specială? Era o întrebare incitantă.

Silueta se oprișe acum, în picioare, singură într-o cameră mică și murdară din fața lui. În oricare altă situație, prudentă l-ar fi făcut să ezite. Dar nu și în seara asta. Nu acum. Așa că intră în cameră, închise cu putere ușa în urma lui și se duse direct spre silueta care aștepta.

Se auzi un țipăt pătrunzător, prelung și puternic. Ochii ei zvâcniră spre stânga exact la timp ca să vadă sursa zgomotului — o vulpe speriată care se repezea în tufișuri —, dar nu încetini, ci pătrunse și mai adânc în pădure. Indiferent ce se întâmpla acum, trebuia să meargă mai departe.

O usturau plămânii și o dureau mușchii, dar merse mai departe, înfruntând crengile joase și trunchiurile căzute, rugându-se să n-o abandoneze norocul. Era aproape miezul nopții și nu se vedea picior de om prin preajmă care să ajute dacă ar fi căzut, dar acum era foarte aproape.

Copacii începeau să se rărească, frunzișul era mai puțin des și, după câteva secunde, ieși în spațiu deschis — o siluetă zveltă, cu glugă, care traversa în fugă marea întindere a parcului din Southampton. Se apropia rapid de cimitirul care forma limita de vest a acestuia și, deși trupul ei protesta vehement, se repezi încă o dată înainte. După câteva secunde, ajunse și lovi cu putere porțile cimitirului, după care își trase mâneca în sus, ca să opreasă cronometrul. Patruzeci și opt de minute și cincisprezece secunde — un nou record personal.

Helen Grace își trase gluga, respirând greoi, și întoarse fața către noapte. Luna era aproape plină, cerul fără nori, iar briza care adia era răcoroasă și înviorătoare. Inima îi bătea într-un ritm furios și transpirația i se prelingea pe obrajii, dar ea începu să zâmbească, fericită că scurtase timpul cu jumătate de minut, încântată că cel puțin luna era martora triumfului ei. Nu se mai forțase niciodată atât de mult, dar meritase.

Se lăsă la pământ și începu să facă exerciții. Își dădea seama că oferă o priveliște ciudată — o femeie singură care se contorsiona în umbra unui cimitir părăginit — și că mulți ar fi mustrat-o pentru că venise aici atât de târziu în noapte. Dar acum asta făcea parte din rutina ei și nu simțise niciodată vreo frică sau neliniște în locul acesta. O delectau izolarea și singurătatea — faptul că era singură o făcea, cumva, să i se pară că e spațiul ei.

Viața ei fusese atât de chinuită și de complicată, atât de plină de incidente și de pericole, încât existau foarte puține locuri în care era cu adevărat liniștită. Însă aici se simțea relaxată și fericită, o siluetă micuță și anonimă, dominată de întunericul imens al parcului pustiu. Mai mult, se simțea liberă.

3

Nu putea mișca niciun mușchi.

Conversația fusese scurtă, după care trecuseră rapid la evenimentul principal. Celălalt îl împinsese cu brutalitate pe un scaun tras în mijlocul camerei. Știa că nu trebuie să spună nimic — frumusețea acestor întâlniri consta în faptul că erau atât de misterioase, anonime și secrete. Discuțiile indiferente distrugneau momentul, dar nu și acum — avea o presimțire bună în privința acestuia.

Se lăsase pe spate, îngăduindu-i celuilalt să-l lege. Acesta venise pregătit și îi înfășură gleznele cu o panglică groasă, legându-i-le de picioarele scaunului. Materialul de pe pielea lui era moale și reconfortant, iar el expiră cu putere — era atât de obișnuit să dețină controlul, să fie el cel care gândește, planifică și execută, încât era o placere ca măcar o dată să schimbe rolurile. Trecuse foarte mult timp de când cineva preluase controlul asupra lui și își dădu seama brusc cât de tare îl excita această perspectivă.

Apoi urmară brațele, trase încet la spate și legate de scaun cu niște curele de piele. Simțea miroslui pielii tratate — un iz care îl intrigase încă din copilărie, de o familiaritate plăcută. Apoi închise ochii — era mai plăcut dacă

nu vedea ce se întâmplă — și se pregăti pentru ce avea să urmeze.

Următoarea etapă era mai complicată, dar nu mai puțin tandră. Celălalt începu să desfășoare și să îi aplice atent bandaje de la glezne în sus. Pe măsură ce minutele se scurgeau, umezeala începea să se evapore și bandajele se contractau, strângându-se pe pielea lui. În curând, avea să nu mai poată mișca nimic de la talie în jos — o senzație stranie, dar nu neplăcută. Peste câteva momente, era legat până la piept, iar amantul lui din noaptea aceea își încheie cu atenție misiunea, legând bandajul de sus cu scotch argintiu lat și înfășurându-l în jurul umerilor lui lați, oprindu-se imediat sub mărul lui Adam.

Deschise ochii și se uită la cel care îl legase. Nerăbdarea creștea — existau multe modalități în care lucrurile puteau evoluă: unele consensuale, altele mai puțin. Fiecare avea meritele ei, iar el se întrebă pe care avea să-o aleagă el sau ea.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Tăcerea lor era străpunsă doar de bubuitul îndepărtat al popului european care îi asurza pe cei de pe ringul de dans. Dar zgometul părea să fie la mare distanță, ca și cum ei s-ar fi aflat într-un alt univers, prinși împreună în acest moment.

Însă cel care îl legase nu făcu niciun gest de a-l lovi sau mângâia și, pentru prima oară, el simți un acces de frustrare — tuturor le place să fie ațâțați, dar există limite. Simțea începuturile unei erecții care împingea în legături și n-ar fi vrut deloc ca ea să se irosească.

— Haide odată, spuse el încet. Nu mă face să aştept. A trecut o grămadă de timp de când nu m-a mai iubit cineva.

Închise ochii din nou și așteptă. Ce avea să vină mai întâi? O palmă? O lovitură? O mângâiere? Timp de o clipă,

nu se întâmplă nimic, apoi simți cum ceva îi atinge obrazul. Amantul lui se apropiase — îi simțea respirația pe partea laterală a feței și auzi cum i se desfac buzele.

— Aici nu e vorba de iubire, șopti acesta. E vorba de *ură*.

Deschise ochii brusc, dar era prea târziu. Celălalt îi înfășura deja bandă adezivă peste bărbie și gură... Încercă să țipe, dar limba lui se retrăgea din fața benzii lipicioase și amare care acum îi acoperea obrajii, turtindu-i nasul. Peste câteva momente, banda îi trecu peste ochi și totul se întunecă.

4

Helen privea fix în întunericul din depărtare. Era din nou în apartamentul ei, îmbăiată și înfășurată într-un prosope, lângă fereastra batântă care dădea spre stradă. Adrenalina și endorfinele de mai devreme dispăruseră, înlăciute de calm și mulțumire. Nu simțea nevoie să doarmă — voia ca mai întâi să savureze puțin acest moment —, aşa că ocupase poziția ei obișnuită în fața ferestrei, punctul ei de observație asupra lumii.

Acestea erau momentele în care Helen avea impresia că viața ei e împlinită. Vechii demoni continuau să pândească în interiorul ei, dar în ultima vreme începuse să folosească mai puțin durerea ca să-și controleze emoțiile, învățând să-și forțeze trupul în alte moduri. Încă nu reușise — oare avea să reușească vreodată? —, dar era pe drumul cel bun. Uneori, își reprema speranța pe care i-o stârnea acest lucru, de teamă să nu fie dezamăgită; alteori, ceda în fața sentimentelor. Seara aceasta era unul dintre momentele în care își îngăduia să se bucure de puțină fericire.

Cu cana de ceai în mână, Helen privi spre strada de dedesubt. Era o pasare de noapte și acesta era unul dintre momentele ei preferate, când lumea părea tacută, dar plină

de mister și promisiuni — întunericul dinaintea zorilor. Cum locuia la înălțime, era ferită de privirile celor de afară și putea să urmărească nedescoperită cum își vedea de treabă creaturile nopții. Southampton fusese întotdeauna un oraș aglomerat și plin de viață, iar pe la miezul nopții străzile se umpleau mereu de muncitori, studenți, echipaje de marinari, turiști și alții, pe măsură ce crâșmele se goleau. Lui Helen îi făcea plăcere să urmărească dramele umane care se derulau jos — iubiți care se despărțeau și se împăcau, prieteni foarte buni care își declarau reciproc afecțiune, o femeie care vorbea la telefonul mobil cu lacrimile curgându-i șiroaie, un cuplu în vîrstă care se ținea de mâna în drum spre culcare. Îi plăcea să pătrundă în viața lor, să-și imagineze ce avea să li se întâmple în continuare, ce urcușuri și coborâșuri îi mai așteptau.

Iar mai târziu, când lumea de pe stradă se rărea, vedeați priveliștile cu adeverat interesante — păsările de noapte care erau treze la cel mai întunecat moment al zilei. Uneori, aceste scene te făceau să simți o strângere de inimă — oamenii fără adăpost și betivii vulnerabili și nefericiți care își vedea singuri de drum prin oraș. Alteleori, te făceau să întinzi capul — bătăi între băieți beti, priveliștea unui drogat care bântuia prin clădirea părăsită de vizavi, un incident casnic zgomotos care se revârsa pe stradă. Alteleori, o făceau pe Helen să râdă — elevi obraznici care se împingeau unii pe alții în cărucioare „împrumutate“ de la Sainsbury, fără să aibă habar unde sunt sau pe unde ar fi putut să se întoarcă la casele lor.

Întreaga viață umană trecea prin fața ei și Helen o sorbea, savurând senzația de omnipotență tăcută pe care i-o oferea perspectiva ei de la înălțime. Uneori, se mustre singură pentru voaierismul ei, dar cel mai adesea ceda

tentației și se scălda în „compania“ pe care el i-o oferea. Din când în când, asta o făcea să se întrebe dacă vreunul dintre cei care se furișau în noapte își dădea seama că e urmărit și, în acest caz, dacă îi pasă. Iar uneori, în momentele ei tenebroase și paranoice, o făcea să se întrebe dacă cineva ar fi putut s-o urmărească pe ea.